

*Školní časopis je sestaven z prací žáků ZŠ ve Vidči
Únor 1995*

HISTORIE NAŠÍ ŠKOLY

Ve Vidči se začalo učit až v roce 1821 v najaté místnosti domu číslo 13. Do té doby musely videčské děti chodit do školy v Zubří.

Teprve v roce 1838 se začala ve Vidči stavět školní budova. Nejprve to byl přízemek, v němž byla jedna "učírna" a byt pro učitele. Postupně k němu byly přistavěny další "učírny". Až roku 1899 byla škola definitivně dostavena. V té době byl ředitelem školy pan Hynek Kašlík, který povznesl školství ve Vidči, zavedl školní kroniku a zasloužil se i o rozvoj Vidče.

Když přišel v roce 1934 do Vidče učit pan učitel Tvarůžek, byla již škola zchátralá, a proto se v roce 1939 začala bourat. 5. července byl položen základní kámen nové školní budovy. Tato školní budova byla dostavena již v roce 1940 a 10. listopadu 1940 byla slavnostně vysvěcena a otevřena. V době, kdy se škola stavěla, se učilo na faře, v obecním domě, nebo v hostinci u Hanáčků. V této škole se učilo až do konce 60. let, kdy škola nestačila pro více než 300 dětí z Vidče a ze Stříteže.

V září roku 1968 se začala stavět přístavba školní budovy. Od roku 1970 se uskutečňovaly vnitřní stavební práce a vybavování budovy, která již v září 1972 byla slavnostně předána k výuce.

Všem žákům i občanům obce však ještě chyběla tělocvična. Její výstavba začala v říjnu roku 1990 a slavnostně otevřena byla na jaře roku 1994. Tělocvična neslouží jen škole, ale i veřejnosti. V budově tělocvičny jsou ještě prostory pro vyučování technických prací, pro veřejnost pak kosmetika a bar.

Jsem ráda, že je škola ve Vidči konečně dostavena a že mají videčské děti konečně kde cvičit. Bohužel ji navštěvují poslední rok, a proto se s ní musím zanedlouho rozloučit.

K. Jurčová, 8. tř.

NAŠE ŠTĚNĚ

Naše štěně malé, pořád si jen hraje.

S hračkami si hraje,

mlíčko rádo pije.

Když vidí míč,

utíká pryč.

A když chce kostičku,

podá mi pacičku.

Naše štěně malé, pořád usměvavé.

P. Mikulenková, 6. tř.

PSI A KOČKY

Kdysi dávno v starých dobách
psi a kočky žili v horách.

Žili tam v míru pospolu.
Zpívali, skákali nahoru dolů.

Žádný den se nestarali,
co by sobě do úst dali.

Až dva rozumní psi
z nouze lovit začali.

Tak dopadne každý tvor,
který místo o potravu
stará se víc o zábavu.

M. Nejezchleb, 6. tř.

NENASYTNÁ MOUCHA

V jednom domě moucha žila,
ráda jedla, ráda pila.

Ale jednou při večeři
svým očím vůbec nevěří.

Všude tolik jídla je,
moucha se přece poměje.

Najedla se do sytosti,
ale pořád jídla nemá dosti.

Stále jedla, pila,
až se udávila.

Udávila se pro hloupost,
protože neměla nikdy dost.

J. Hanáček, 6. tř.

PES A HOLČIČKA

Žil pes, kterého trápil velký hlad. Prosil o kousek chleba, ale nikdo mu nic nedal. Jak tak chodil, ucítil vůni masa, které leželo u ohně. Bon se nemápadně přiblížil. Chňap! A už držel maso v tlamě. Nevšiml si ale, že ho pozorovala malá holčička, která si moc přála mít psa. Zavolala na něho a on se vrátil. Řekla: "Neboj se mě, já ti neublížím. Když budeš chtít, můžeš u nás zůstat." Bon se k ní přitulil, což znamenalo, že zůstává.

Každý den si spolu hráli a malá holčička měla radost, že má psa. A pes Bon byl také rád, protože si našel hodnou přítelkyni a ochránkyni.

H. Volková, 6. tř.

DO ŠKOLY

Těším se ráda do školy,
ve škole dostáváme úkoly.
A já nikdy nelením,
vždy si s nimi poradím.

Š. Jurčová, 4. tř.

ŠKOLA BUDOUCNOSTI

Píše se rok 3010. Kolem školy je hodně zeleně a naproti ní stojí starodávný kostel asi ze začátku 20. století.

Škola z leteckého pohledu vypadá jako velké tiskací L. Má hodně malých, ale i velkých okýnek. Kolem ní stojí velké i malé skleníky, ve kterých se pěstují nové druhy rostlin a chovají nejrozmanitější zvířata. Před školou je zaparkováno až neuvěřitelné množství modulů, protože každý žák jezdí svým.

Když vejdemo, nebo lépe řečeno, přeneseme se, uvidíme obrovskou příjímací halu, ve které vás robot uvítá. Jste-li žák, zavede vás do šaten, jste-li návštěvník, zavede vás tam, kde požadujete, a jste-li zloděj, tak vás vyhodí, protože si vás prohlédnou svými rentgenovými očima od hlavy až k patě. Po odložení svršků nasednete na podivnou placku s tryskami a ona vás vyveze do 2. podlaží, a chcete-li vyjet výš, tak přesednete na další a vyjedete do třetího až sedmého patra.

Stále jezdí dva výtahy, jeden nahoru a druhý dolů. V každé třídě vyučuje jeden a více robotů- učitelů, každý žák má před sebou počítač, který mu dává různé otázky. Když žák neví, počítač, který je také napojen na učitele- robota, mu předá tuto informaci a robot mu dá podle toho známku. Jenom jediný předmět se vyučuje stejně jako v minulosti - tělocvik.

Každá škola potřebuje nějaký řídicí mozek. Tento mozek zastupuje tentokrát člověk - ředitel, protože jenom člověk dokáže i v roce 3010 řídit tak obrovskou spoustu robotů a tak velkou budovu. Ředitel to ale nemá těžké, protože všichni roboti jsou napojeni na jedno řídicí centrum, ze kterého jim ředitel vydává všechny rozkazy.

Do školy chodí žáci rádi, i když mají někdy chuť vzít do ní občas obyčejné kladívko.

P. Hutyra, 6. tř.

Budík

Ty můj milý budíčku,
počkej ještě chvíličku.
Nech mě dosnít ten můj sen,
potom budu spokojen,
pak už můžeš zazvonit,
do školy mě probudit.

T. Mičkal, 6. tř.

JÁ

Já jsem obyčejný kluk,
nadělám někdy velký hluk.
Mám já dobré kamarády,
za domem prolézáme klády.
Učím se docela rád
i škola je můj kamarád.
P. Vávra, 3. tř.

DOMEČEK

Stojí, stojí domeček,
u domečku stromeček.
U stromečku hříbeček,
u hříbečka soudeček.
A v soudečku myšička,
třese se jak rosička.
I. Mikulenková, 3. tř.

ZAJÍC

Co to hopsá v lese?
je to zajíc přece.
Nejradši má mrkvičku,
slupne ji za chvíličku.

Kožich, ten má huňatý
od uší až po paty.
Kolkolem rád čichá,
trní ho zas píchá.

Má veliké uši,
které mu moc sluší.
Ocásek jak bobek,
je to malý drobeček.

Jeho hnědá očička
září jako perlička.
Ostré drápky má,
rychle utíká.

Všechno dobře slyší,
i když šustí myši.
"Nebojí se" nikoho
a uteče nanovo.

Každý ho má rád,
je to kamarád.

M. Lišková, 6. tř.

BÁSNIČKA

Pepíček šel do školy,
nenašel tam bačkory.
Bačkory mu schovali,
pěkně se mu vysmáli.

R. Kopecká, 4. tř.

KOTĚ

Jedno malé kotě
spalo u mě v botě.
Ráno se však vzbudilo,
mou botu opustilo.

V lese chystalo se k lovu,
potkalo tam černou sovu.
Sova se kočky zeptala,
kde se v noci toulala.

Kotě na to: "Dosti vzteku,
vždyť jsem bylo u Petřeků!"
Doma kotě dostalo,
už se toulat nesmělo.

Dobře si to pamatujte,
že se toulat nesmíte.
U rodičů je vám dobře.
A co vy si myslíte?

S. Beranová, 6. tř.

ŽELVA A LEV

Šel vyhládlý lev po pobřeží a myslel na nějakou chutnou kořist. Najednou spatřil želvu. Rozběhl se k ní a radoval se, jaký to bude snadný úlovek. Ale v tom se mýlil. Želva měla tvrdý příbytek a lvovi nepomohly drápy ani zuby. A tak to zkusil jinak. Ozdobil prázdný krunýř, že se leskl jako zlatý. Schválně ho postavil tak, aby byl dobře vidět. Jakmile želva spatřila tu mádheru, opustila svůj starý a bezpečný úkryt. Lev na nic nečekal a jediným úderem tlapy ji ulovil.

Chytrost je nad sílu a rozvaňa nad lehkomyšlnost.

J. Martinková, 6. tř.

VALAŠSKO

To naše Valašsko milé a hezké je,
vítr tu na kopcích častokrát zavěje.

Hory a doliny, města a vesnice,
já v tomto kraji mém miluji nejvíce.

Na jaře rozkvetou stromy a květiny,
a hned zas ožijí ty naše dědiny.

V létě a na podzim vždycky je práce dost,
však dobrá úroda všem je nám pro radost.

V zimě, když kraj pod sněh se skryje,
dobře se v dřevěných chalupách žije.

M. Nejezchleb, 6. tř.

POKOJÍČEK

V úterý musím odevzdat slohovou práci. Kde ji mám napsat? V kuchyni maminka žehlí. Na stole není místo. Co takhle v pokoji? Ano! To je nápad!

Přijdu do pokoje, který obklopují čtyři stěny. Na stěnách visí plakáty mých idolů. Na jednom z nich jako by se mě tázal úsměv zpěvačky Marie: "Tak co máš zase dělat?" Kouknu na jiný plakát, na němž vážná Marie odpovídá: "To on určitě zase musí psát slohovku." Dobrá nálada jejího partnera jako by prozrazovala, že mi chce říct: "Jen piš, piš!" "Kdyby mi jen pomohli," myslím si v duchu, ale oni raději zahrají tisícům fanoušků, jak ukazuje vedlejší obrázek. Pootočím hlavu. Svými dvířky se na mě dívá kazeťák. Nic se neptá, jen si tam klidně leží a určitě si povídá s kazetami, které písničky jsou nejlepší, nebo se právě ptá antény, co hrají v rádiu.

S prosbou o pomoc mrknu tedy na bezmocná auta na policičce. Ale i ta jsou líná a raději ukazují své krásné barvy. "Pomozte!" "To víš, za to, že si s námi nehraješ," jako by odsekl mercedes, jehož přední část je dokonale zdemolovaná.

"Škoda, že věci neumí mluvit," povzdychl jsem si nahlas. Mrknu do knihovničky. Tolik knih. Tolik moudrosti se v nich skrývá, ale žádná nedokáže za mě napsat slohovku. A všechny ty skříně a okna, tak rády by jistě poradily, kdyby jen mohly. Dveře, jejichž klika připomíná rozesmátá ústa, se dnes nesmějí. Všechno je smutné.

A tak nesměle usedám ke stolu. Všechny tužky se jen koukají a hádají se, se kterou dneska budu psát. Beru tedy jednu z nich do ruky a nesměle začínám psát první slova. Kdyby měl stůl ústa, určitě by se smál, jak ho šimrám tužkou. Mezitím se na mě šklebí radiátor svými sterými zoubky. Zatáhnuté žaluzie, koš, kaktusy, koberec, strouhátko i postel by rády poradily, ale jen přihlížejí a zajisté oceňují mou snahu. Drží mi palce, protože i já jsem jeden z nich. Sdílím s nimi každodenní útrapy i radosti.

Konečně mám slohovou práci napsanou! Když si ji nahlas přečtu, opět pohlédnu na ty nevinné věci. Už nejsou tak smutné. Rády by mi zatleskaly a řekly, že se mi to povedlo. Dokonce i Marie na obrázku se tváří spokojeněji, jako by mi svým úsměvem chtěla říci: "Máš to opravdu pěkné."

P. Beran, 8. tř.

DÍVÁM SE Z OKNA

Vždy , když se dívám z okna, můj první pohled patří vesničce. Leží v údolíčku obklopena kopci.

Brzy napadne sníh a vesnička se promění ve sněhové království. Již nebude černá jako popel, ale čistounká jako z pohádky. Louky se promění v bílé plámě a na nich bude plno malých lidiček, šťastných dětí. Ze stromů a stromečků se stanou do bílého fráčku odění králové, klánějící se svým královnám, bílým břízám.

Teď však není po sněhu ani památky a ani jediná vločka se nevznáší nad zemí. Celá vesnička vyhlíží smutně a nešťastně. Přestože svítí sluníčko, je venku zima. Vesničku lemují kopce a kopečky, louky a pole, stromy bez listí a při pěkném a mrazivém počasí obloha ozářená žhavou, zářivou koulí.

Při každém pohledu z okna si s vesničkou povídám. Svěřujeme si svá přání a tajemství. Vyprávíme si o smutku, který nás trápí, ale také o radosti. Mrká na mě světýlky v oknech a kouřem z komínů mi posílá vzkazy a pozdravy.

Večer je vesnička nejkrásnější. Zahalena do tmy a s blikajícími světélky vypadá jako zámek s podzámčím.

Ať budu kdekoli, vždy budu vzpomínat na ten pohled z okna, kde jsem viděla světlo do tváře. Vždy si budu pamatovat tu krásu.

Š. Hurtíková, 8. tř.

UMÍNĚNĚ KOČKY

Hádaly se dvě kočky,
kdo že hezčí vypadá.
A ta jedna povídala,
že je samá paráda.
A ta druhá: Já mám očka,
která všechno spatří.
To má ale každá kočka,
přece jak se patří.
A když pořád hádaly se,
jedna z nich se rozhodla,
že už hádat nebudou se,
vždyť jsou obě třeštidla.
A tak hádka skončila,
ba i kočky sblížila.

P. Mikulenková, 6. tř.

JEDOSLABIČNÉ POVÍDÁNÍ

Had vlez' v dům. Tam na stůl. Zhléd'ho pán. Ten pán byl muž a měl plán. Jak had slez', tak muž vzal nůž. Pak pích'. Nůž do něj fí. A ten had, neb tam krad', tak ten dům byl mu hrob. Pak pán šel ven. Zhléd'tam teď myš a moc se lek'. Pak pán na zem klek'. A dost.

M. Koleček, 6. tř.

Eva jí chmel, kol je moc včel.

Teď jí mák, kloví'ji pták.

Jen na ni tak.

J. Vičanová, 8. tř.

Byl muž, jenž krad'. Šel též krást na hrad. Tam lap'ho kat. I s'tal ho kat a lid byl rád, že s'tat je lump. A rád pak byl lid, že měl už se líp.

V. Fabián, 8. tř.

Byl kdys muž, on sek'. Byl pes, on štek'. Když štek' ten pes, tak muž se lek'. Když se lek', pes naň štek' a mu řek': " To můj les je, jdi pryč a hned! Tu já pán a ne ty! " Tak muž šel. Šel v dál a tu zas kraj, kde žít je ráj.

M. Mičkalová, 6. tř.

MRTVÝ ZBOJNÍK

V černém lese roste dub

a pod dubem ležel zub.

Ležel tam dlouho už,

o kus dál byl i nůž.

Pod tím dubem dutým

byla bitka veliká,

když se voják vracel domů,

zabil tady zbojníka.

Pod tím dubem dutým

skončil zbojník

s tělem probodnutým.

Ležel mrtev vedle svého zubu,

co vidět je u starého dubu.

J. Hanáček, 6. tř.

ZVĚDAVÝ PES

Na zahradě už zase slídl pes. Hledal, kde je co dobrého. Prohrabal každý koutek. Však už by na to mohl doplatit! Na zahradě totiž kvetly pampelišky. To bylo něco pro našeho psa. Každou pampelišku musel očichat a olízat. Najednou uviděl krásnou, velikou a pěkně žluťoučkou kytičku. Pomyslel si: "No, to je pěkná květinka. Hned musím zjistit, co to je!" A začal ji hned očichávat. Jenomže si nevšiml, že květinka se zalíbila taky včeličce. A jak ji tak očichával, štípala ho včelička do čumáčku a dodala: "To máš za to, že jsi tak zvědavý!" Pejsek s ukrutmou bolestí skočil do rybníka, aby se zchladil. A sám sobě slíbil, že už nikdy nebude tak zvědavý.

Z toho plyne poučení, že kdo je moc zvědavý, sám na to doplatí.

S. Beranová, 6. tř.

HLOUPÝ PES

Šel pes domů se svou kostí,
myslí si, že pochutná si dosti.
Avšak do cesty postavil se mu jiný pes,
který velmi starou botu nes'.
Ten mu řekl: "Co dáš za botu, která ťape,
poslouchej, jak krásně klape."
"Svou kost," děl první pes
a radostně botu domů nes'.

T. Hutýra, 6. tř.

STROM

Když lezu na strom,
je to, jako když vrže gramofon.
Gramofon vrže a já padám,
div se nerozkládám.
Když dopadnu, tak mě bolí záda
a vím, že žíla stromu už mě nemá ráda.
A proto nemám strom za kamaráda.

3. tř.

JÁ A TELEVIZOR

V neděli večer vysílali na TV NOVA nějaký film. Já jsem byla sama doma, chtělo se mi už spát, ale skočila jsem pod deku a začala se dívat.

Odvysílali titulky a film začal. Tu najednou z obrazovky vykoukla tygří hlava. "Jéé," vypustila jsem z úst. Ale vtom tygřík promluvil: "Ahoj! Jak se máš? Já jsem malý tygřík a jmenuji se Filípek." "Čau, Filípku, a jak se máš ty?" odpověděla jsem bojácně, jako bych měla knedlík v krku. "Jen se ho neboj, on ti nic neudělá. Je to malý, ale šikovný tygřík." V té chvíli jsem byla k smrti vystrašená. Ale odhodlala jsem se zeptat: "Kdo to mluví?" Nastalo ticho. Pak se ozval tygřík: "To přece špitla má kamarádka televize." To překvapení! Ona? "Jak to, že mluvíte a strašíte lidi?" zeptala jsem se. A tygřík mi podrobně vykládal, jak v dávných dobách musel přinést zlému čaroději Sumapovi kouzelné lístky. A jak je nemohl sehnat. A tak čaroděj proklet jeho a s ním i budoucí televizi, se kterou teď straší. Bylo to zlé a odporné. Tak jsem se zeptala, jak se dá to prokletí zlomit. On mi odpověděl: "Musíš mi uvázat na krk červenou mašličku. Tak vysvobodíš mne i televizi."

Už jsem měla mašli v ruce a vtom?! CRRR! Zazvonil digitální budík, který byl postavený na televizi. Já jsem se probudila a zjistila, že jsem při filmu usnula. A že příběh o tygříkovi se mi jen zdál. Škoda. Bylo by pěkné vysvobodit ze zakletí tygříka a televizi.

A. Dobešová, 8. tř.

Říkám si:

Zametám , zametám cestu,
od městečka k městu,
od domu k domu
a ještě sousedovic chodníček k tomu.

L. Hostašová, 6. tř.

DOPLŇOVAČKA / příjmení autorky knihy Říkali mi Leni /

1.			
2.			
3.			
4.			
5.			
6.			
7.			
8.			
9.			

1. dvě
2. král pouště
3. předložka 2. pádu
4. oslavná skladba
5. římských V
6. čidlo zraku
7. neobutý
8. obě
9. pyšný pták

ROHÁČEK

1. část chůze
2. 365 dní
3. značka našich letadel
4. předložka

	1.	2.	3.	4.
1.				
2.				
3.				
4.				

SKRÝVAČKY / jména spisovatelů /

Anča pekla vynikající borůvkové vdolky.
Kousek oraniště byl posypán hnojivem.
Děti byly upozorněny, že bez ručníku nemohou jít na bazén.
Maminka říkala: "Ne, Ruda ještě nevečeřel."
"Tome, čekej na mne a nepospíchej tolik!"
"Seber Bena a jdi ho vyvenčit!"
Táta prohlásil: "Pan Palha šek určitě zaplatí."

CO JE TO ?

DA

